

Yazarken senindir sözcükler,
bittiğinde yazmak, herkesin olur...

SİZİN ÇOCUĞUNUZ

Kızınız.

Gözünüz gibi baktınız, büyüttünüz. Gözünün içine baktınız.

Çok çalıştı. Tıbbiyeyi kazandı. Bitirdi okulunu.

Neredeyse tümü gibi arkadaşlarının, uzman olmak istiyor
aslında. Niye hepsi uzman olmak istiyor, anlamayanlar var hala.

Mecburi hizmet var dediler, gitti kura çekti. Bingöl'ün bir ilçesine
çıktı kurası.

Bingöl bu, hele de ilçesi, kolay değil; hiç yoktu bu gidiş, Onun için
yarattığınız düşlerinizde. Ama devlet bu, ülke, yurt sevgisi;
görev bekler bu gencecik hekimden.

Bavulunu hazırlamasına yardım ettiniz. Ağlamak geldi içinizden.
Gizlediniz gözyaşlarınızı, ağlamasın istediniz. O da gizledi
gözyaşlarını. Ağlamanızı istemedi. Isırdı dudaklarını, el salladı.

Giderken bu yeni coğrafyaya, ilk günlerini hatırladı Tıbbiyenin.
Bir hocası sormuştu, hepsi birden imza atmışlardı yoklama
kâğıdına; en tepesine “ülkemin her yerinde görev yaparım”
yazıp.

“Anadolu insanına güvenin” derdi hocası, “onlar kıymet bilir, sizi
el üstünde taşır, sever, kollar sarmalar”. Titrese de yüreği elinizi
öperken, korkmadı. Gelmişti vakit.

Gidip üstlendi kendisinden beklenen görevi. Bir hocası vardı
Tıbbiyede. “Kim olduğuna bakmayın hastanızın” derdi.
“Kararlarınızı verirken sadece iki şeye dayanın” derdi, “bilimsel
bilginize ve vicdani kanaatinize”. Aynen öyle yaptı O da.

Mezuniyet töreninde “sizi yetiştiren ülkenize olan borcunuzu
ödeyin” demişti hocası, “bunu yapmanızın tek yolu, çalışmaktır”
demişti. “Size güveniyoruz, siz de kendinize güvenin” demişti
hocası. O da aynen öyle yaptı. Çalıştı.

Bir çocuk getirdiler günün birinde. Kucağında babasının. Göğsü ağrıyordu yavrucağın. Ama uygun alet yoktu çalıştığı yerde. “Olmaz” dedi aile, “ne yapacaksan burada yap”. “Olmaz” dedi aileye, “gitmeli”.

Kızdı baba. Kucağında yavrucak. “Götürüyorum çocuğumu” dedi, “bu gece bu çocuğa bir şey olursa, kafana sıkarım”.

“Kafana sıkarım”. “Kafana sıkarım”. “Kafana sıkarım”.

Çınladı kulaklarında ses; “kafana sıkarım”.

Bunu anlatmamıştı hocası; bahsetmemişti bunun olacağından.

Hekimliğin tehlike altında yapılan bir iş olduğunu öğretmemişti hocası.

Şikâyetçi oldu hasta yakınından. Hemşiresi ve Sağlık Memuru şahit oldu.

Aradı hocasını konuştu.

“İstifa et, dön diyenler oldu hocam” dedi. Sordu hocası, “ne yapacaksın?”. “Dönemem hocam” dedi, “hemşiremi, sağlık memurumu bırakamam”.

Kızınız.

Gözünüz gibi baktınız, büyüttünüz. Gözünün içine baktınız.

Şimdi büyüdü.

Şimdi sıra sizde; bakalım ne kadar büyüdünüz.

14 Kasım 2012, Zonguldak